

РЕШЕНИЕ

№ 703

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 11-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Бистра Н.а

Членове: Тодор Тодоров
Милен Василев

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Милен Василев Въззивно търговско дело № 20221001000748 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

Образувано е по:

- въззивна жалба от 11.05.2022 г. на ответника „Енергико Трейдинг България“ ООД срещу решението от 29.03.2022 г. по т. д. № 270/2021 г. на Софийския градски съд, VI-18 състав, с което: 1) на осн. чл. 74 ТЗ са отменени решенията на общото събрание на съдружниците на ответното дружество от 29.01.2021 г. и в частност по т. 1 от дневния ред за взето решение: „съдружниците да внесат допълнителни парични вноски в общ размер от 700 000 (седемстотин хиляди) лева, като всеки съдружник да внесе допълнителна парична вноска, съразмерна на неговия дял в капитала, както следва: ищецът И. К. Д. да внесе допълнителна парична вноска в размер на 116 680,39 лв., като дружеството дължи пазарна лихва върху допълнителните парични вноски, а вноските следва да се внесат в срок до 10 дни от датата на провеждането на общото събрание по посочена банкова сметка; и 2) ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата 1 740 лв. – съдебни разноски;
- въззивна жалба от 15.07.2022 г. на ответника „Енергико Трейдинг България“ ООД срещу решението от 23.06.2022 г. по т. д. № 270/2021 г. на Софийския градски съд, VI-18 състав, с което са оставени без уважение молбите му с вх. № 285893/13.05.2022 г. и с вх. № 287264/20.05.2022 г. по чл. 247 ГПК и чл. 250 ГПК.

В жалбата срещу основното решение от 29.03.2022 г. се твърди, че недопустимо съдът е отменил всички решения на процесното общо събрание от 29.01.2021 г., въпреки, че искът е насочен само срещу решението по т. 1 от дневния ред. Твърди се, че в нарушение на

диспозитивното начало съдът е преценявал съразмерността между допълнителните вноски на съдружниците и нужните на дружеството парични средства, каквото основание на иска не било въведено от ищеца. Сочи се и, че неправилно и необосновано СГС е приел, че ответното дружество не е имало необходимост от парични средства, за да заплати на „Булгартрансгаз“ ЕАД сумата 383 234,04 лв. в срок до 12.02.2021 г. за резервиране на капацитет, тъй като тя следвало да бъде заплатена от клиента, получател на природния газ – „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД. Този извод бил основан на писмени доказателства, събрани въз основа на преклудирано доказателствено искане на ищеца по чл. 192 ГПК – направено след първото заседание и извън хипотезите на чл. 147 ГПК. Освен това бил и неправилен, тъй като ответното дружество плащало авансово в началото на съответния месец на „Булгартрансгаз“ ЕАД закупения капацитет в срок до 5 работни дни след получаване на фактурата, а клиентът заплащал на ответника едва месец по-късно – следващ месеца на доставка. Определеният в процесното решение от 29.01.2021 г. на ОС 10-дневен срок за внасяне на допълнителните вноски бил съобразен с неизвестната към този момент дата на издаване на фактурата за м. 02 от „Булгартрансгаз“ ЕАД. Не било съобразено и, че извън тези два конкретни договора дружеството имало и множество други изискуеми задължения, които следвало да бъдат покрити със сумите, които „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД трябвало да плати на 12.02.2021 г. Съдът игнорирал заключението на ССЕ, в което била извършена съпоставка между задълженията и приходите на дружеството, като било установено превишение с над 700 хил. лв. на задълженията спрямо наличните парични средства и краткосрочните вземания. Твърди се, че противно на приетото от съда временната необходимост от парични средства не подлежала на осчетоводяване, а загубата била надлежно осчетоводена към 31.12.2020 г., към 31.01.2021 г. и към 28.02.2021 г., което било установено от заключението на ССЕ, което съдът не обсъдил в тази част. Поддържа се и, че неправилно съдът е преценявал предпоставките по чл. 134, ал. 1 ТЗ към датата на свикване на процесното ОС /14.01.2021 г./, вместо към датата на провеждане на ОС, което било и заявеното от ищеца оспорване, с което нарушил диспозитивното начало. Твърди се и, че в доклада по чл. 146 ГПК съдът не указал момента, към който ответникът следва да установи предпоставките на чл. 134 ТЗ, а и неправилно приел, че временната необходимост от парични средства следвало да се преценява само според падежилите/просрочените задължения към датата на ОС, за чието погасяване са нужни средствата, вместо и според очакваните бъдещи задължения. Неправилно не било зачетено и признанието на ищеца, че е налице необходимост на дружеството от парични средства, но се оспорвал само нейния временен характер. Твърди се, че неправилно е преценено значението на представения договор за револвираща кредитна линия без ангажимент, както и че допълнителните вноски по чл. 134 ТЗ били краен вариант на финансиране, приложим при липса на други възможности, което било въпрос на целесъобразност, неподлежаща на съдебен контрол. Твърди се, че крайните изводи на съда не съответствали на събраните доказателства относно финансовото състояние на ответното дружество в началото на 2021 г. и перспективите за дейността му.

В жалбата срещу решението от 23.06.2022 г. се сочи, че противно на приетото от СГС, искът по чл. 74 ТЗ е бил насочен срещу решението по т. 1 от дневния ред в неговата цялост, вкл. и срещу определените размери на допълнителни вноски от другите двама съдружници. Твърди се, че решението на ОС било единно и неделимо, като отделните му елементи нямали самостоятелно съществуване, поради което частичната му отмяна била недопустима, а и съдът е преценявал неговата законосъобразност изцяло от гледна точка на общия размер на допълнителните вноски от 700 000 лв.

Предвид изложеното жалбоподателят моли въззивния съд да обезсили изцяло или отчасти или да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск, както и да му присъди направените разноски по делото. Претендира и уважаване на исканията му по чл. 247 и чл. 250 ГПК.

Въззиваемият И. К. Д. – ищец по иска – чрез процесуалния си представител, оспорва жалбите. Претендира разноски.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от И. К. Д. с искова молба от 12.02.2021 г., уточнена с допълнителна искова молба от 29.06.2021 г., с която срещу „Енергико Трейдинг България“ ООД е бил предявен иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ за отмяна на решението от 29.01.2021 г. на общото събрание на дружеството по т. 1, от дневния ред, а именно: за внасяне от съдружниците на допълнителни парични вноски в общ размер на 700 000 лв. съразмерно на дяловете в капитала, от които ищецът И. К. Д. следва да внесе сумата 116 680,39 лв., „Агроинженеринг – 90“ ЕООД – сумата 58 333,33 лв. и „Литаско“ С.А. – сумата 524 986,27 лв., като вноските следва да се внесат в 10-дневен срок по посочената банкова сметка на дружеството, а дружеството дължи пазарна лихва върху тях и следва да върне внесените суми в срок до 2 години.

В исковата молба се твърди, че ищецът бил съдружник в ответното дружество, като решението било незаконосъобразно, защото на проведеното общо събрание съдружникът „Литаско“ С.А. бил представляван от лице без представителна власт, не били налице в кумулативност предпоставките на чл. 134, ал. 1 ТЗ – липсвали отчетени загуби и нямало временна необходимост от парични средства, а дори и да имало необходимост, то тя не била с временен характер, след като вноските следвало да се връщат в 2-годишен срок.

Не се спори, а и от вписванията в електронния Търговски регистър, които въззивният съд служебно провери, е видно, че ответното дружество „Енергико Трейдинг България“ ООД е било регистрирано на 24.04.2020 г. като ЕООД с капитал от 10 000 лв., едноличен собственик и управител – ищецът И. К. Д. и предмет на дейност – маркетинг и търговия с въглеводороди, природен газ и всякакви видове газове, както и всяка друга дейност, свързана с газ; търговия на едро с твърди, течни и газообразни горива и сходни продукти. На 13.07.2020 г. е вписано увеличаване на капитала на **51 000 лв.** На 1.10.2020 г. е вписано прехвърляне на част от дяловете от И. Д. на „Литаско“ С.А – Швейцария с номинална стойност **38 249 лв.** по силата на договор от 25.09.2020 г., вследствие на което дружеството е продължило дейността си като ООД. На 25.11.2020 г. е вписано прехвърляне на част от дяловете от И. Д. на „Агроинженеринг – 90“ ЕООД с номинална стойност **4 250 лв.** по силата на договор от 18.11.2020 г. На 3.12.2020 г. за нов управител на дружеството е вписан В. В. З., а ищецът И. К. Д. е заличен като такъв.

С решение № Л-540/29.07.2021 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране на осн. чл. 39, ал. 1, т. 5 ЗЕ на ответното дружество е издадена лицензия за осъществяване на дейността „търговия с природен газ“ за срок от 10 години, по подадено заявление с вх. № Е-ЗЛР-Л-31/23.04.2021 г. В мотивите на решението подробно е анализирано спазването на изискванията за лицензиране по чл. 40 ЗЕ, като е прието, че дружеството отговаря на тези изисквания – технически възможности и материални ресурси, човешки ресурси и организационна структура и финансови възможности за осъществяване на лицензната дейност. В раздела за финансовите възможности е посочено, че към 30.04.2021 г. дружеството разполага с наличности в размер над 1 300 000 лв. по банковите си сметки в „Ситибанк Европа“ АД според представено удостоверение с изх. № ОМ22687/13.05.2021 г. на банката. Посочено е, че дружеството е представило потвърждение от „Литаско“ С.А. за подписан на 21.01.2021 г. договор за револвираща кредитна линия в размер на 10 000 000 евро със срок до 31.12.2021 г. с автоматично подновяване за 1 година, освен ако не бъде прекратен. Посочено е, че към момента на заявлението дружеството е декларирано, че е член на Регионалната платформа за резервиране на капацитет (RBP), както и, че има сключени договори с „Булгартрансгаз“ ЕАД, съгласно клаузите на които има задължението да поддържа обезпечения, като в потвърждение е представено писмо с изх. № БТГ-24-00-1218/13.05.2021 г. от „Булгартрансгаз“ ЕАД, с което се удостоверяват наличните депозити по действащите договори, както следва: **1)** договор за достъп и пренос на природен газ № 4539/11.05.2020 г. с депозит в размер на 1 500 хил. лв. под формата на банкова гаранция; **2)** договор за покупка и продажба на природен газ за балансиране № 4540/11.05.2020 г. с депозит в размер на 1000 хил. лв. под формата

на банкова гаранция; 3) договор за търговия на платформата за търговия на „Газов Хъб Балкан“ с депозит в размер на 40 807,53 лв. Посочено е, че за обезпечаване на оперативната си дейност дружеството има сключени: дългосрочен договор с доставчик на природен газ на входен пункт „Странджа 2“ /българо-турска граница/; договор за използване на виртуална търговска точка; договор с голямо предприятие и осигурена доставка от точката на закупуване до точката на продажба. В т. III от мотивите е описан и бизнес плана на дружеството за 2021 – 2023 г., съдържащ прогнозните цени и количества за покупко-продажба на природен газ, прогнозната структура и обем на разходите и прогнозните ГФО.

По делото е представена и цялата административна преписка по издаване на горното решение на КЕВР, съдържаща цитираните в него документи и други такива.

Представена е покана от управителя на ответното дружество до ищеца И. Д. за свикване на общо събрание на съдружниците за 29.01.2021 г. с дневен ред: 1) приемане на решение за допълнителни парични вноски, и 2) промяна на фирмата на дружеството.

Видно от представения протокол на проведеното на 29.01.2021 г. общо събрание по т. 1 от дневния ред е прието решение за внасяне от съдружниците на допълнителни парични вноски в общ размер на 700 000 лв. съразмерно на дяловете в капитала, от които ищецът И. Д. следва да внесе сумата 116 680,39 лв., „Агроинженеринг – 90“ ЕООД – сумата 58 333,33 лв. и „Литаско“ С.А. – сумата 524 986,27 лв., като вноските следва да се внесат в 10-дневен срок по посочената банкова сметка на дружеството, а дружеството дължи пазарна лихва върху тях и следва да върне внесените суми в срок до 2 години. Решението е прието с гласовете на съдружниците „Агроинженеринг – 90“ ЕООД и „Литаско“ С.А., представлявано от пълномощника си В. З., притежаващи общо 83,33 % от капитала. Посочено е, че решението се приема на осн. чл. 134 от ТЗ и предвид временната нужда от допълнителни парични средства за текущата дейност на дружеството. Срещу решението е гласувал ищецът, който е изразил съображения, че не са налице предпоставките за вземане на такова решение, тъй като управителят не е представил документи, доказващи реализирана и осчетоводена загуба за конкретен отчетен период към датата на ОС, а и счита, че необходимостта от парични средства не е временна, а трайна поради начина на управление на дружеството.

Според представеното специално пълномощно Н. С. в качеството на главен изпълнителен директор на „Литаско“ С.А. е упълномощил В. В. З. да представлява дружеството на насроченото за 29.01.2021 г. ОС на ответното дружество. С декларация от 21.10.2021 г. Н. С. е потвърдил от името на „Литаско“ С.А. упълномощаването и извършените действия в ОС на 29.01.2021 г. от негово име.

Видно от протокол от 31.05.2021 г. на последващо общо събрание на ответното дружество е прието решение за изключване на ищеца И. Д. като съдружник поради неизпълнение на решението от 29.01.2021 г. и по други причини. Вписването на решението е спряно на осн. чл. 19, ал. 6 ЗТРЮЛНЦ с определение от 3.06.2021 г. по т.д. № 969/2021 г. на СГС до приключване на т. д. № 947/2021 г. на СГС, образувано по предявен от ищеца иск по чл. 74 ТЗ за отмяна на същото решение. На същото ОС е прието решение и за извършване на допълнителни парични вноски от останалите двама съдружници в общ размер на 700 000 лв., пропорционално на техните дялове в капитала, за покриване на оперативни загуби.

Не е спорно, а и от вписванията в ТР е видно, че ищецът И. Д. е едноличен собственик на капитала и управител на „Енергико“ ЕООД от 2.03.2017 г., с предмет на дейност:

консултантски и инженерингови услуги, свързани с инфраструктурни и енергийни проекти, инвестиционна дейност в страната и чужбина, вътрешна и външна търговия, търговско посредничество и представителство на български и чуждестранни лица в страната и чужбина, търсене, производство, транспорт, съхранение, маркетинг и търговия с въглеводороди, природен газ и всякакви видове газове, както и всякаква друга дейност свързана с газ; търговия, внос, износ, продажба в страната и чужбина на петролни продукти, цветни и благородни метали, суровини и отпадъци за и от преработката им, както и всякаква друга дейност свързана с енергийната и химическата индустрия и рудодобива и производството на цветни метали, промишлен инженеринг и производствена и сервизна дейност свързана с инфраструктурни и енергийни проекти, проучвателни, оценъчни и инженерингови дейности за нуждите на минералната и нефтената и газова индустрия, проектиране на нефтени и газови сондажи, нефтопроводи, газопроводи, сондиране на кладенци за нефт и газ, всякаква друга дейност свързана с нефтени и газови находища и всякакъв вид сондажни дейности, както и всяка друга дейност, която не е забранена от закона.

С решение № Л-549/20.09.2021 г. на КЕВР е издадена лицензия на „Енергико“ ЕООД за осъществяване на дейността „търговия с природен газ“ за срок от 10 години.

Представена е фактура № 0800001444/4.01.2021 г., издадена от „Булгартрансгаз“ ЕАД с получател „Енергико Трейдинг България“ ООД за сумата 420 506,64 лв. с ДДС – за услуга по предоставяне на твърд месечен продукт по НГПМ за 6000 MWhd.

Представена е фактура № 0800001504/5.02.2021 г., издадена от „Булгартрансгаз“ ЕАД с получател „Енергико Трейдинг България“ ООД за сумата 383 234,04 лв. с ДДС – за услуга по предоставяне на твърд месечен продукт по НГПМ за 7000 MWhd. Издаването на фактурата на посочената стойност е потвърдено с писмо с изх. № 24-00-2551/1/22.11.2021 г. на „Булгартрансгаз“ ЕАД, в което е посочено, че фактурата е издадена във връзка с участие на ответното дружество в търг за капацитет за м. 02.2021 г., проведен на 18.01.2021 г., в който размерът на цената на капацитета е бил известен на участниците в търга, тъй като цените на различните видове капацитетни продукти, валидни за периода м. 10.2020 – м. 09.2021 г., са определени и публикувани на Интернет страницата на „Булгартрансгаз“ ЕАД през м. 09.2020 г.

Представени са и договор за револвираща кредитна линия от 21.01.2021 г., сключен между „Литаско“ С.А. и ответника; договор № А202000560/7.10.2020 г., сключен между ответника и „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД, и анекс № 1/30.12.2020 г. към него; заявки и потвърждения за резервиране на капацитетен продукт за м. 01, 02 и 03.2021 г.; извадка от модул за доставки на ответното дружество на заявен дневен капацитет за м. 01, 02 и 03.2021 г.; фактури № 23/5.02.2021 г., № 37/5.03.2021 г. и № 51/5.04.2021 г.; ГФО за 2020 г. и междинни финансови отчети към 31.01.2021 г., 28.02.2021 г. и 31.03.2021 г. на ответното дружество; оперативен разчет на дружеството за 2021 – 2022 г.; извадка от Регистър на участниците на Виртуална търговска точка с регистрация на Платформата за търговско диспечирание CDP, поддържана от „Булгартрансгаз“ ЕАД; ГФО на „Енергико“ ЕООД към 31.12.2019 г. и годишен доклад за дейността през 2019 г.; списък на участници на платформата за търговия с газ на „Газов Хъб Балкан“ ЕАД; писмо без дата от В. Златев до „Литаско“ С.А.; заявка от 18.01.2021 г. за участие в търг за закупуване на капацитет за м. 02.2021 г., подадена в Регионалната платформата за резервиране на капацитет (RBP); потвърждение от 18.01.2021 г. за спечелен търг от RBP; разпечатка от интернет страницата на „Булгартрансгаз“ ЕАД с аукционен календар за месечни търгове за м. 04.2020 – м. 03.2021 г.; потвърждение от 21.12.2020 г. за спечелен търг от RBP.

В първоинстанционното производство са приети основно и допълнително заключения на съдебно-счетоводна експертиза, извършена от вещото лице П. Д.. От същите се установява, че по счетоводни данни според ГФО към 31.12.2020 г. и междинни баланси към 31.01.2021 г., към 28.02.2021 г. и към 31.03.2021 г. ответното дружество притежава следните активи:

хил. лв.

№	Раздели, пера и статии на баланса	31.12. 2020	31.01. 2021	28.02. 2021	31.03. 2021
A.	Дълготрайни активи	1 882	1 850	1 847	1 843
I.	Нематериални активи				18
	Програмни продукти				18
II.	Дълготрайни материални активи	1 882	1 850	1 847	1 825
	Машини и оборудване				6
	Компютърна техника	27	23	25	24
	Офис обзавеждане			22	23
	Активи с право на ползване	1 855	1 827	1 800	1 772
	- Сгради	1 690		1 665	
	- Превозни средства	165		135	
Б.	Краткотрайни активи	618	7 123	7 616	8 167
I.	Вземания				
	Търговски и други вземания	39	6 842	6 844	7 611
	Разходи за бъдещи периоди		24	22	32

II.	Парични средства	579	257	750	523
	В брой	1	1	5	3
	По разплащателни сметки	578	256	746	520
	ОБЩА СУМА НА АКТИВИТЕ	2 500	8 973	9 463	10 010

Общо **осчетоводените** от ответника задължения към същите дати са в следните обобщени размери:

хил. лв.

	Краткосрочни задължения /с падеж до 1 г./	Дългосрочни задължения /с падеж над 1 г./	ОБЩО
към 31.12.2020 г.	400	2 117	2 517
към 31.01.2021 г.	7 117	2 117	9 234
към 28.02.2021 г.	8 323	2 117	10 440
към 31.03.2021 г.	9 428	2 117	11 545

В заключенията се съдържа подробна разбивка по пера на различните вземания и задължения – по длъжник и кредитор. Установено е и, че финансовият резултат на дружеството към същите дати, вкл. с натрупване, е загуба в следните размери:

хил. лв.

Баланс	31.12.2020	31.01.2021	28.02.2021	31.03.2021
Непокрити загуби		-68	-68	-68
Текущи загуби	-68	-245	-960	-1518
Финансов резултат с натрупване	-68	-313	-1028	-1586

Вещото лице е извършило съпоставка между сбора от паричните средства и краткосрочните вземания спрямо краткосрочните задължения:

хил. лв.

Към дата	Пар. средства + кр. вземания	Краткосрочни задължения	Разлика
31.01.2021	7 099	7 117	-18
28.02.2021	7 595	8 323	-728
31.03.2021	8 134	9 428	-1294

Според вещото лице изготвените от ответното дружество оперативни разчети за 2021 г. и 2022 г. са съобразени с известните към момента на изготвянето им изходни параметри, което включва

не само основните договорни характеристики с клиенти, доставчици и други контрагенти и актуалните към тогавашния момент оперативни данни за дейността, но също така отразява и тогавашната визия на ръководството, относно динамиката и посоката на развитие на оперативната дейност на дружеството, както и тази на пазара на природен газ. В действителност се оказва обаче, че тази визия е погрешна поради фактически настъпилия екстреманен ръст на цената на природния газ на международните борси, в т. ч. на индекса TTF за ден напред.

Експертизата е установила, че за м. 01, 02 и 03.2021 г. покупната единична цена, по която ответното дружество е закупило природен газ от доставчиците „Ес Дий Проджект“ ЕАД и „Газпром Експорт“ АД е по-висока от продажната единична цена, по която е продало газ на основния си купувач „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД. Установено е, че разходите за покупка на газ надхвърлят приходите от продажба на газ за посочените месеци с общо 1 871 460,99 лв., от които за м. 01 – с 829 307,49 лв., за м. 02 – със 776 433,17 лв., за м. 03 – с 265 720,33 лв.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбите са подадени в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и са допустими.

I. По жалбата срещу основното решение от 29.03.2022 г.

A) По допустимостта на решението

Преди всичко въззивният съд намира за неоснователни оплакванията в жалбата към допустимостта на обжалваното решение, а именно, че в нарушение на диспозитивното начало първоинстанционният съд е отменил всички решения на процесното общо събрание, въпреки, че искът е насочен само срещу решението по т. 1 от дневния ред, както и, че е преценявал съразмерността между допълнителните вноски на съдружниците и нужните на дружеството парични средства, каквото основание на иска не било въведено от ищеца.

Несъмнено предмет на предявения конститутивен иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ е само решението по т. 1 от дневния ред на процесното общо събрание от 29.01.2021 г. за внасяне на допълнителни парични вноски по чл. 134 ТЗ. Първоинстанционният съд е възприел същото в мотивите на решението си, в което не е преценявал законосъобразността на всички приети решения на ОС, а само на това по т. 1 от дневния ред, като заключителния му извод в мотивите е, че *„атакуваното от ищеца решение на ОС следва да бъде отменено“*. Действително, в диспозитива на съдебното решение тази воля на съда не е адекватно изразена, доколкото е записано, че се отменят *„решенията на ОС от 29.01.2021 г. и в частност по т. 1 от дневния ред“*, което създава двусмислието, че се отменят всички решения на ОС. Доколкото обаче след това е изрично описано съдържанието на решението по т. 1, което се отменя, то това двусмислие е отстранено, още повече тълкувано съобразно мотивите. Същевременно, дори и да се приеме, че е налице несъответствие между мотиви и диспозитив, то тогава ще се касае до очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 247 ГПК, като меродавна при всички случаи е волята на съда, обективизирана в мотивите. По тази причина не е налице произнасяне „свръхпетитум“.

Що се отнася до оплакването за произнасяне „свръхоснование“, то в конкретния случай също не може да доведе до недопустимост на обжалваното решение, дори и да е основателно. Това е така, защото съдът е обсъдил и другите основания за незаконност на атакуваното решение на ОС, за които не се спори, че са наведени от ищеца, като съобразно съдебната практика е постановил

единен диспозитив по иска по чл. 74 ТЗ, в който не е разграничил кое основание за незаконност приема за основателно и кое не приема за такова. При инстанционната проверка на подобно решение горестоящият съд може само да игнорира основание, които не е следвало да се обсъжда, и да обсъди наведените. Ето защо при подобна ситуация това може да се отрази само на правилността на решението, а не на допустимостта му. Независимо от изложеното следва да се отбележи, че не е налице произнасяне „свръхоснование“, доколкото преценката за съответствието на допълнителните вноски на съдружниците спрямо нуждите на дружеството е в рамките на наведения от ищеца довод за липсата на която и да е от двете предпоставки по чл. 134, ал. 1 ТЗ за приемане на решение за допълнителни парични вноски. Установяването дали тези предпоставки са налице изисква и преценяване на съразмерността на вноските спрямо нуждите.

Ето защо обжалваното решение не е недопустимо.

Б) По правилността на решението

Предмет на разглеждане във въззивното производство е уважения от СГС конститутивен иск по чл. 74, ал. 1 ТЗ за отмяна на решението на ОС на ответното дружество от 29.01.2021 г. по т. 1 от дневния ред за внасяне по реда на чл. 134 ТЗ на допълнителни парични вноски от съдружниците.

Според чл. 74, ал. 1 ТЗ в всеки съдружник или акционер може да предяви иск пред окръжния съд по седалището на дружеството за отмяна на решението на общото събрание, когато то противоречи на повелителните разпоредби на закона или на учредителния договор, съответно на устава на дружеството, като искът се предявява срещу дружеството в 14-дневен срок от деня на събранието, когато ищецът е присъствувал или когато е бил редовно поканен, а в останалите случаи – в 14-дневен срок от узнаването, но не по-късно от 3 месеца от деня на общото събрание – ал. 2 на чл. 74 ТЗ.

Легитимацията за предявяване на подобен иск се преценява към момента на провеждане на общото събрание, чието решение се атакува, без значение от последващи промени в членственото правоотношение на ищеца. В случая ищецът е процесуално легитимиран да атакува процесното решение на ОС в качеството му на съдружник към момента на провеждане на ОС, като исковата молба от 12.02.2021 г. е подадена в преклузивния срок. Ирелевантно за легитимацията му е обстоятелството, че с последващо решение на ОС от 31.05.2021 г. е изключен като съдружник, още повече, че това решение също е атакувано по реда на чл. 74 ТЗ.

Както е изяснено и в задължителното за съдилищата ТР № 1/6.12.2002 г. на ОСГК – ВКС искът е конститутивен, като различните наведени от ищеца основания за незаконосъобразност на оспорваното решение на ОС водят до обективно съединяване на конститутивни искове по чл. 74, ал. 1 ТЗ /мотивите към т. 6/, а произнасянето на съда по пороци които не са релевирани в преклузивния срок по чл. 74, ал. 2 ТЗ е недопустимо – т. 6 и т. 8 от ТР № 1/6.12.2002 г. В конкретния случай ищецът е изтъкнал в исковата си молба следните основания, които според него водят до незаконосъобразност на оспорваното процесно решение от 29.01.2021 г. на ОС на ответното дружество: **1)** съдружникът „Литаско“ С.А. бил представляван от лице без представителна власт, **2)** не били налице в кумулативност предпоставките на чл. 134, ал. 1 ТЗ – липсвали отчетени загуби и нямало временна необходимост от парични средства, и **3)** дори и да имало необходимост, то тя не била с временен характер, а с траен такъв. По така наведените основания въззивният съд намира следното:

1. Ищецът не е легитимиран да се позовава на първия твърдян порок. Такава легитимация притежава само лицето, от името на което е извършено съответното правно действие /мнимо представлявания/, т.е. съдружникът „Литаско“ С.А. – така т. 2 от ТР № 5/12.12.2016 г. на ВКС – ОСГТК.

Независимо от това представителната власт на лицето, което е представлявало „Литаско“ С.А., е доказана по безспорен начин. Това следва от представеното пълномощно, с което Н. С. в качеството на главен изпълнителен директор на „Литаско“ С.А. е упълномощил В. В. З. да представлява дружеството на процесното ОС на ответното дружество. Същевременно, представителната власт и извършените действия от пълномощника са потвърдени и с декларация от 21.10.2021 г. на същия законен представител на този съдружник. Качеството на посоченото лице на един от законните представители на дружеството – упълномощител към съответните дати се установява от представените удостоверения от Търговския съд в гр. Женева /л. 190 – 201 от делото на СГС/.

2. За да се прецени основателността на другите доводи за незаконност на процесното решение на ОС следва да се анализира правния режим на допълнителните парични вноски в ООД. Същият се съдържа в чл. 134 ТЗ, предвиждащ, че по решение на общото събрание за покрИ.е на загуби и при временна необходимост от парични средства съдружниците могат да бъдат задължени да направят допълнителни парични вноски за определен срок, които са съразмерни на дяловете в капитала, ако не е предвидено друго /ал. 1/, не се отразяват в капитала и за тях може да се предвиди дружеството да плаща лихви /ал. 3/.

Общоприето е в правна теория^[1] и съдебната практика, че за разлика от основното задължение на съдружниците за внасяне на дялови вноски, които служат за формиране на капитала на дружеството, допълнителните парични вноски са способ за неговото вътрешно кредитиране. В исторически и сравнителноправен план се наблюдават различни нормативни разрешения по отношение на кредитирането на дружеството с ограничена отговорност от неговите съдружници. В част от водещите държави такава специална уредба липсва по отношение на ООД, в които подобно вътрешно кредитиране е възможно съобразно способите на общото облигационно право – напр. Франция^[2] или Нидерландия^[3]. В други държави уредбата се ограничава до това да дефинира заемите от съдружници в полза на дружеството и да приравни режима на погасяването им с това на останалите кредитори, т.е. забранява привилегировано положение на съдружниците – напр. Италия^[4].

В трети държави уредбата на ООД предвижда възможност за установяване на задължения за допълнителни парични вноски от съдружниците, но при различия в източника на същите. В някои от тях подобно задължение може да произтича само пряко от учредителния акт /дружествения договор/, приемането или изменението на който пък изисква единодушие на съдружниците – напр. Испания^[5]. В други подобно задължение може да се установява само с акт на орган на дружеството, ако обаче подобна принципна възможност е предвидена в дружествения договор при определени условия. Така в Германия^[6] и Австрия^[7] само с решение на общото събрание на съдружниците може да се установяват задължения за допълнителни вноски, ако е предвидено в дружествения договор, но в първата държава е възможно вноските да бъдат в неограничен или ограничен размер, определен съразмерно на дяловите вноски, а във втората държава е необходимо в дружествения договор да е установено ограничение на размера на допълнителните вноски съразмерно дяловите вноски. Близка до германската, макар и с известни особености, е и уредбата

в Русия[8]. В първия български Закон за ООД от 1924 г. е реципирана австрийската уредба с известно отклонение, тъй като е било необходимо в **дружествения договор** да съществува ограничение освен за размера на вноските, определен съразмерно с основните дялове или по друг ред, установен в договора, но и ограничение за времето на приемане на подобно решение на ОС от една или повече години след установяването на такава клауза в договора, като условие за действителността на подобно задължение – чл. 86. Същественото е, че нито едно от посочените законодателства не регулира конкретните материални предпоставки, които следва да са налице, за да се изискат допълнителни вноски от съдружниците, но естествено – този въпрос може да бъде уреден в дружествения договор.

Специфична е уредбата в Швейцария[9], според която задължението за допълнителни вноски трябва да е предвидено в дружествения договор, в който следва да е установено ограничение на размера на допълнителните вноски в две насоки – да са пропорционални на основните дялове от капитала и да не надхвърлят максимален размер от два пъти номиналната стойност на съответния основен дял. При тези ограничения с акт на управителния орган могат да бъдат изисквани конкретни допълнителни вноски от съдружниците, но само ако: **1)** сумата от основния капитал и законовите резерви вече не е покрита, или **2)** дружеството не може да продължи дейността си без тези допълнителни средства, или **3)** дружеството се нуждае от собствен капитал по причини, посочени в дружествения договор.

Настоящата българска уредба по чл. 134 ТЗ, приета в съществената си част през 1991 г. след десетилетия прекъсване на традициите в областта на търговското право в България, се отличава с редица особености. На първо място, в отклонение от всички горепосочени законодателства правото на общото събрание да приеме решение за допълнителни парични вноски произтича пряко от закона, без необходимост да е предвидено в дружествения договор. На второ място, решението на ОС следва да е прието с мнозинство повече от 3/4 от капитала, освен ако в дружествения договор е предвидено по-голямо мнозинство /чл. 137, ал. 3, изр. 1 ТЗ/. На трето място, не съществува нормативно ограничение за времето на приемане на подобно решение на ОС – то може да бъде прието по всяко време от живота на дружеството, за разлика от първия българския Закон за ООД от 1924 г. На четвърто място, не съществува нормативно ограничение на общия размер на вноските, нито императивно задължение за съразмерност спрямо дяловете от капитала /в тази част изискването в закона е диспозитивно/, т.е. възприета е една от двете опции по германския закон, заедно със съпътстващото право на съдружник да прекрати участието в дружеството в определен срок, но само ако не е гласувал за решението за допълнителни вноски /последното в отклонение от първообраза/. На пето място, решението на ОС следва да определя конкретния размер на вноските, дължими от всеки съдружник, както и срок за връщането им от дружеството. На шесто място, решението на ОС може да предвиди дружеството да заплаща възнаградителни лихви за получените допълнителни вноски. На седмо място, законът установява материалните предпоставки за приемане на подобно решение на ОС – за покрИ.е на загуби или при временна необходимост от парични средства /очевидно по примера на швейцарското право, макар при неточна рецепция/. В настоящото производство са спорни именно тези материални предпоставки, поради което те следва да бъдат разгледани по-подробно.

Преди всичко следва да отбележи, че противно на тезата на ищеца предпоставките на чл. 134, ал. 1 ТЗ са алтернативни, а не кумулативни. Това е безспорно прието в правната теория[10] и съдебната практика на ВКС[11]. Независимо от използвания съюз „и“ същият следва да се тълкува корективно като „или“, тъй като няма никаква логика в кумулативността на двете предпоставки,

доколкото първата предпоставка /загуби/ е частен случай на втората /временна необходимост от парични средства/, която има по-широко значение. Всяка загуба обосновава необходимост от парични средства, поради което е безсмислено това да се посочва отделно. Кумулативността на двете предпоставки всъщност ще означава, че предпоставката е само една, по-тясната – наличие на загуби. Очевидно е обаче, че след като законодателят е изброил две предпоставки, е изхождал от идеята, че те имат различно приложно поле, т.е. че са алтернативни.

Законът не уточнява какво се разбира под „загуби“ и „временна необходимост от парични средства“. Понятието „загуба“ се използва при счетоводната отчетност на предприятията в две значения. Едното значение, което е характерно за целите на данъчното облагане, го разглежда като вид финансов резултат от дейността на предприятието за определен период, изразяващ се в разлика между приходите и разходите според счетоводния отчет за периода. Ако приходите надвишават разходите, финансовият резултат е положителен и е налице печалба. Ако разходите надвишават приходите, финансовият резултат е отрицателен и е налице загуба. В този смисъл е използвано понятието в чл. 18 ЗКПО и НСС № 12 – Данъци от печалбата (ДВ, бр. 30/7.04.2005 г., изм. и доп.). Специално за данъчното облагане меродавен е не счетоводния финансов резултат, а данъчният финансов резултат, който се получава след преобразуване на счетоводния резултат по реда на данъчното законодателство /поради това се нарича „данъчна печалба“ или „данъчна загуба“ – чл. 18, ал. 2 и 3 ЗКПО/.

Второто значение на понятията „печалба“ и „загуба“ е като синоними на „приход“ и „разход“, като то също е легално. Според дефинициите в Националните счетоводни стандарти – Общи разпоредби, приети с ПМС № 46/21.03.2005 г. (ДВ, бр. 30/7.04.2005 г., изм. и доп.): **1)** „приход“ е увеличението на икономическите изгоди през отчетния период под формата на входящи потоци или увеличение на активи, или намаление на пасиви, които водят до увеличение на собствения капитал, което не е свързано с вноски в капитала; **2)** „разход“ е намалението на икономическите изгоди през отчетния период под формата на изходящи потоци или намаление на активи, или увеличение на пасиви, което води до намаление на собствения капитал и не е свързано с разпределения между собствениците на капитала. Пак в същия НСС е посочено, че „приходите на предприятието обхващат както приходите от обичайна дейност (приходи), така и приходите от случайни или нехарактерни за основната дейност на предприятието приходи (печалби)“, а „разходите на предприятието обхващат разходи, които възникват в хода на обичайната дейност, и такива, които не са свързани пряко с обичайната дейност (загуби)“. Уточнено е и, че разходите, които възникват в хода на обичайната дейност на предприятието, могат да включват отчетната стойност на продадените активи, заплати, амортизации и др., като тези разходи обикновено представляват изходящ паричен поток или други краткотрайни или дълготрайни активи, като материални запаси, имоти, машини и съоръжения.

Според настоящия въззивен състав използваното в чл. 134, ал. 1 ТЗ понятие „загуби“ е различно от първото посочено значение – като отрицателен финансов резултат за определен период. Това следва от изискването на същата разпоредба допълнителните парични вноски да са нужни за покрИ.ето на тези загуби. Така разбираана загубата подлежи на пренасяне в следващи отчетни периоди и на компенсиране **само** с приходи от основна дейност за същите периоди. Ако финансовият резултат е отрицателен /загуба/, той не подлежи на покрИ.е със средства, взети назаем, подлежащи на връщане в бъдещи периоди и увеличаващи пасива на имуществото, а от там и на разходите, формиращи загубата. Разглеждана с това значение загубата е и безсмислено да се компенсира със заемни парични средства, тъй като разходите, чрез които е дефинирана, всъщност

вече са били реализирани /извършени/ чрез изходящ имуществен актив през отчетния период, доколкото в противен случай не биха били включени в счетоводния отчет. Същевременно, подобно покрИ.е със заемни средства на такава счетоводна загуба по никакъв начин няма да доведе до нейното компенсиране /заличаване/, а напротив – те ще я увеличат счетоводно, тъй като тези нови дългове ще увеличат пасива, т.е. счетоводната загуба ще продължи да съществува и за в бъдеще в по-голям размер. Отделен е въпросът, че счетоводната загуба може да се дължи не само на приходите и разходите от основната дейност, но и на преоценка на активи и пасиви /вкл. поради амортизация/, в който случай пък не съществува нужда от нейното покрИ.е, а още по-малко чрез заемни средства, които по същество увеличават тази загуба чрез нови разходи във формата на увеличаване на пасива. Следователно, логически невъзможно е счетоводна загуба да се покрие със заемни средства, а единствено чрез приходи /печалба/ от основната дейност. Ето защо това счетоводно значение на понятието „загуби“ е ирелевантно за чл. 134, ал. 1 ТЗ. Впрочем, до този извод води и съпоставката с първообраза на разпоредбата – тази на чл. 795а, ал. 2, т. 1 от Швейцарския облигационен кодекс, чиято неточна рецепция представлява българската уредба. Същата обаче има друг текст /*“сумата от основния капитал и законовите резерви вече не е покрита”*/, визиращ липсата на имущество на дружеството в размер поне на цифровата величина на капитала и резервите, което именно налага неговото покрИ.е чрез нови вноски на съдружниците, т.е. логиката е друга и ясна, за разлика от българската уредба в коментираната част.

Поради това по-близко до действителния смисъл на понятието „загуби“ по чл. 134, ал. 1 ТЗ е второто значение – като синоним на „разходи“, но с известни уточнения. Както бе посочено, тези разходи може да се изразяват в различни форми – изходящи потоци, намаление на активи или увеличение на пасиви. Само разходи могат да се покриват, вкл. със заемни средства. Ако разходите се изразяват в изходящи потоци от имуществото на дружеството /парични или непарични/, то те се осъществяват чрез реалното изразходване на това имущество, в който случай няма нужда от тяхното последващо финансиране чрез бъдещи заемни средства, доколкото те вече са извършени преди това кредитиране. Логиката сочи, че нужда от кредитиране възниква само за финансиране на разходи във формата на увеличение на пасива, т.е. на поети задължения към кредитори на дружеството. Спрямо момента на приемане на решението за допълнителни парични вноски тези задължения могат да бъдат изискуеми или неизискуеми – с ненастъпил падеж. Ако задълженията са все още неизискуеми, ще е необходим бъдещ паричен ресурс, в който случай ще е налице втората хипотеза на чл. 134, ал. 1 ТЗ – временна необходимост от парични средства. Логическата съпоставка между двете алтернативни предпоставки на чл. 134, ал. 1 ТЗ сочи, че в обхвата на първата /загуби/ спадат само задължения с настъпил падеж, т.е. вече изискуеми такива. Следователно, под „непокрити загуби“ по смисъла на тази разпоредба следва да се разбират съществуващи непогасени задължения, които са изискуеми към момента на приемане на решението за допълнителни парични вноски. Осчетоводяването на подобни „загуби“, т.е. задължения, не е относимо към тяхното наличие, а е само средство за доказването им, но не единствено такова.

Втората алтернативна предпоставка „временна необходимост от парични средства“ има по-широк обхват. При отграничаване от първата алтернатива такава необходимост е налице, когато дружеството има нужда от финансиране на съществуващи към момента на решението на ОС задължения с ненастъпил падеж, но също и за покрИ.е на други бъдещи сигурни разходи в обозрим период. Това могат да бъдат както бъдещи задължения, така и бъдещи инвестиции за развитие на търговската дейност^[12]. Необходимо е към момента на решението на ОС

възникването на тези бъдещи разходи да е сигурно и предвидимо с оглед наличие на конкретни икономически показатели, за да бъде нуждата реална, а не хипотетична. Последващото реално възникване на подобни разходи е доказателство за верността на прогнозата към момента на ОС. Що се отнася до изискването необходимостта да е временна, то е допълнително уточняване, което следва да се тълкува в синхрон с изискването за реалност и за определяне на срок за връщане на допълнителните вноски от дружеството. По принцип след като тези бъдещи разходи следва да са сигурни и предварително ясни, то необходимостта е временна – за финансиране на тези конкретни разходи, които ще настъпят в определен период. При тези условия нуждата от парични средства не може да е трайна, а само временна. Ето защо така разбирано изискването за временност не внася нов елемент в предпоставката. Осчетоводяването на съществуващи, но все още неизискуеми към момента на решението на ОС задължения е възможно, но не е задължителен способ за доказване на тези задължения, а това може да се извърши и чрез други допустими доказателствени средства. Не е възможно осчетоводяването на други бъдещи разходи – бъдещи задължения, инвестиции и др.

Подразбиращо се условие за наличието на всяка от двете предпоставки по чл. 134, ал. 1 ТЗ е липсата на достатъчно парични средства на дружеството, които да покрият визираните разходи, вкл. достатъчно друго имущество, което може да се превърне в парични средства без да се нарушава статута му на действащо предприятие – други ликвидни краткотрайни активи. Достатъчността следва да се преценява не само с оглед имущественото състояние към момента на приемане на решението на ОС, но и като се отчита бъдещата дейност на дружеството с оглед възможността да реализира приходи, които да покрият бъдещите сигурни разходи към момента на изискуемостта.

Наличието на една от двете алтернативни предпоставки по чл. 134, ал. 1 ТЗ не е въпрос на целесъобразност, а на законосъобразност на приетото решение на ОС за допълнителни парични вноски, като тежестта да ги докаже е на ответното дружество^[13]. В рамките на преценката за законосъобразност е и адекватността на определените размер и срок за връщане на вноските спрямо конкретната икономическа нужда, доколкото не отговоря на целта на разпоредбата на чл. 134, ал. 1 ТЗ задължаването на съдружниците за срок, надхвърлящ многократно времето, необходимо за преодоляване на затрудненията.

При установена реална нужда от финансиране за дружеството в горния смисъл, въпрос на целесъобразност на управленското решение е избраният начин на това финансиране – дали чрез допълнителни парични вноски от съдружниците или чрез външно кредитиране. В тази насока решението на ОС не подлежи на съдебен контрол.

В обобщение следва да се посочи, че предпоставките по чл. 134, ал. 1 ТЗ ще са налице, ако:

- към момента на решението на ОС дружеството не разполага с парични средства за заплащане на парични задължения с настъпил падеж и не се очаква в срока за внасяне на допълнителните вноски нужните средства да бъдат осигурени от стопанската му дейност, или
- към същия момент е налице обоснована прогноза, че дружеството няма да разполага с достатъчно парични средства с оглед дейността му, за да покрие бъдещи сигурни разходи дружеството, вкл. инвестиционни, които ще възникнат в обозрим период, към техния падеж, и
- размерът на вноските не надхвърля нуждата, и

- определеният срок за връщане на допълнителните вноски не надхвърля времето, необходимо за преодоляване на икономическите затруднения на дружеството.

3. През призмата на горните принципни положения следва да се прецени и дали в настоящия казус са налице предпоставките по чл. 134, ал. 1 ТЗ.

В протокола на процесното ОС от 29.01.2021 г. е посочено, че решението за допълнителни вноски се взема *„предвид временната нужда от допълнителни парични средства за текущата дейност на дружеството“*. В хода на настоящото дело /отговорите на исковата молба и на допълнителната искова молба/ ответникът е заявил и, че е налице и непокрита загуба.

За изясняване на икономическото положение на ответното дружество по делото са приети заключения на съдебно-счетоводна експертиза и са събрани множество писмени доказателства. От съвкупната им преценка се установява следното:

Ответното дружество е регистрирано на 24.04.2020 г., като след няколко вписани промени понастоящем, а и към датата на процесното ОС от 29.01.2021 г., е с капитал от 51 000 лв., с трима съдружници – „Литаско“ С.А. – Швейцария с дялово участие от 75 % от капитала, „Агроинженеринг – 90“ ЕООД с дялово участие от 8,33 % и ищеца И. Д. с дялово участие от 16,67 %, който до 3.12.2020 г. е бил вписан и за управител. Основният предмет на дейност на същото е търговия с природен газ с основен клиент – „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД, която започва да развива активно от началото на 2021 г., а през 2020 г. такава на практика не е развИ.а. Тази дейност до изменението на Закона за енергетиката от ДВ, бр. 57/26.06.2020 г. не е подлежала на държавно лицензиране, но с това изменение е включена в дейностите, подлежащи на такова от Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/. Според предвидения преходен период от **1.10.2021 г.** търговията с природен газ може да се извършва **само** въз основа на лицензия по чл. 39, ал. 1, т. 5 ЗЕ, за издаването на която съответните търговци следва да подадат заявления пред КЕВР след 1.01.2021 г. – § 16 и § 17 от ЗИДЗЕ (ДВ, бр. 57/26.06.2020 г.). В рамките на подобна процедура с решение № Л-540/29.07.2021 г. на КЕВР на ответното дружество е издадена лицензия за осъществяване на дейността „търговия с природен газ“ за срок от 10 години, по подадено заявление с вх. № Е-ЗЛР-Л-31/23.04.2021 г.

Не е спорно, а това е видно и от ССЕ, че през 2020 г., когато дружеството не е развивало активна търговска дейност, същото е извършвало разходи с оглед създаване на нужната организационна база на бъдещата дейност. Основните разходи са били за наем на активи /офис и МПС/, които към 31.12.2020 г. са в размер на 336 хил. лв., от общо 400 хил. лв. краткосрочни задължения. Тези разходи за 2020 г. са били финансирани основно чрез средствата от дяловите вноски, както и чрез заемни средства от двама от съдружниците в общ размер на 583 хил. лв., от които 525 хил. лв. от съдружника „Литаско“ С.А. и 58 хил. лв. от съдружника „Агроинженеринг – 90“ ЕООД /л. 575 от делото на СГС/.

Не е спорно, че във връзка с осъществяването на горната търговска дейност, започнала активно от началото на 2021 г., ответното дружество е в договорни отношения с доставчиците на природен газ „Газпром Експорт“ АД и „Ес Дий Проджект“ ЕАД, с оператора на българската газопреносната мрежа „Булгартрансгаз“ ЕАД и с основния си купувач „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД.

От заключенията на ССЕ, които съдът кредитира, се установява, че по счетоводни отчети към 31.12.2020 г. и към 31.01.2021 г. /най-близките дати до процесното ОС от 29.01.2021 г./

дружеството е отчетло счетоводен финансов резултат „загуба“ – съответно -68 хил. лв. и -313 хил. лв. с натрупване. Както бе разяснено по-горе обаче, понятието „загуби“ по смисъла на чл. 134, ал. 1 ТЗ е с по-тясно значение от счетоводното, тъй като счетоводната загуба не подлежи на покриване с поемането на нови парични дългове, увеличаваща я все повече, а подлежи на покриване само с реализирани печалби /приходи/ от основната дейност. По тази причина релевантно за наличието на „непокрити загуби“ по смисъла на тази разпоредба е наличието на непогасени задължения, които са изискуеми към момента на приемане на решението за допълнителни парични вноски и които не се „покриват“ от налични парични средства или други ликвидни краткотрайни активи на дружеството. В заключението на ССЕ /л. 575 – 577 от делото на СГС/ са конкретизирани краткосрочните задължения към 31.12.2020 г. и към 31.01.2021 г. по размер, кредитор и основание, но липсват данни кои от тези задължения са падежирали. По тази причина не е доказано, че тези задължения са изискуеми към тези дати, макар да не е спорно, че са възникнали. Ето защо не е доказано, че към същите дати е имало „непокрити загуби“ по смисъла на чл. 134, ал. 1 ТЗ. Може би и затова такива не са мотивирани и в протокола от процесното ОС от 29.01.2021 г., в който е налице позоваване на „временна нужда от допълнителни парични средства за текущата дейност на дружеството“, т.е. на втората алтернативна предпоставка на чл. 134, ал. 1 ТЗ.

Посочено бе по-горе, че подобна „временна необходимост от парични средства“ ще е налице, когато дружеството има нужда от финансиране в няколко хипотези: **1)** за съществуващи към момента на решението на ОС задължения с ненастъпил падеж, или **2)** за други бъдещи сигурни разходи в обозрим период – бъдещи задължения или бъдещи инвестиции за развитие на търговската дейност. От данните по заключението на ССЕ се установява, че най-близката до процесното ОС от 29.01.2021 г. дата на счетоводно отчитане на дейността на ответното дружество е 31.01.2021 г., поради което съдът приема, че счетоводните данни към тази дата са идентични с тези към 29.01.2021 г., още повече, че 29.01.2021 г. е бил последният работен ден за м. 01.2021 г. /петък/, а 31.01 е бил неделен ден.

Към 31.01.2021 г., а следователно и към 29.01.2021 г., дружеството е имало осчетоводени краткосрочни задължения в общ размер на 7 117 хил. лв. Тези задължения са били съществуващи към тази дата и макар да няма сигурни данни кога са падежирали, то със сигурност е било в рамките на отчетната 2021 г., доколкото са краткосрочни. Впоследствие, в рамките на същата календарна година размерът на тези краткосрочни задължения бележи прогресивен ръст – към 28.02.2021 г. са 8 323 хил. лв., а към 31.03.2021 г. – вече 9 428 хил. лв. Видно от извършената разбивка по пера на тези задължения основната им част /над 85 %/ обхваща задължения във връзка с основния бизнес на дружеството – към доставчици на природен газ и към оператора на газопреносната мрежа за мрежови услуги /резервиране на капацитет и пренос/. Не е спорно, че отношенията с доставчиците на газ са базирани на дългосрочни договори при предварително ясни времеви, количествени и ценови параметри. Поради това възникването на тези краткосрочни задължения е било сигурно и прогнозируемо към момента на провеждане на процесното ОС от 29.01.2021 г. Ето защо както съществуващите към 29.01.2021 г. краткосрочни задължения, така и възникналите към 28.02.2021 г. и към 31.03.2021 г. обосновават реална икономическа нужда на дружеството от парични средства, която е релевантна с оглед преценката по чл. 134, ал. 1 ТЗ.

За да се прецени дали тези сигурни към 29.01.2021 г. бъдещи разходи ще бъдат покрити от ликвидното имущество на дружеството следва да се извърши съпоставка както с наличните към 29.01.2021 г. краткотрайни активи, така и с бъдещите прогнозируеми към този момент приходи от дейността му, като се има предвид и икономическата конюнктура. От заключенията на ССЕ се

установява, че дружеството е разполагало с налични парични средства, както следва: към 31.01.2021 г. – 257 хил. лв., към 28.02.2021 г. – 750 хил. лв. и към 31.03.2021 г. – 523 хил. лв. Останалите краткотрайни активи са били вземания, от които основно търговски вземания към клиенти: към 31.01.2021 г. – 6 842 хил. лв., към 28.02.2021 г. – 6 844 хил. лв. и към 31.03.2021 г. – 7 611 хил. лв. От тях около 96 % са вземания към основния клиент на ответника – „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД. Ответникът не твърди, че тези вземания /или част от тях/ са останали несъбрани, т.е. следва да се приеме, че са били редовно погасявани от клиентите, в резултат на което са постъпвали парични средства в имуществото на дружеството. Поради това те следва да се съобразят като ликвиден актив при преценката за способността на дружеството да генерира приходи и да се прибавят към наличните парични средства. Същевременно, от заключението на ССЕ се установява, че сборът от паричните средства и краткосрочните вземания е бил недостатъчен да покрие горепосочените задължения. Така към 31.01.2021 г. недостигът е бил -18 хил. лв., към 28.02.2021 г. е бил -728 хил. лв., а към 31.03.2021 г. е бил -1294 хил. лв.

За въззивния съд е несъмнено, че този недостиг е бил обосновавано прогнозируем към момента на провеждане на процесното ОС от 29.01.2021 г. въз основа на наличната към този момент информация относно икономическото състояние на дружеството и стопанската конюнктура. Това се дължи основно на две известни към този момент обстоятелства. На първо място, както е установила и ССЕ, за м. 01, 02 и 03.2021 г. покупната единична цена, по която ответното дружество е закупувало природен газ от доставчиците „Ес Дий Проджект“ ЕАД и „Газпром Експорт“ АД е по-висока от продажната единична цена, по която е продавало газ на основния купувач „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД по дългосрочен договор, спрямо когото са около 96 % от продажбите на ответника. Така за м. 01.2021 г. ответникът е закупил природен газ при средна цена от 29,181 лв./MWh, а е продал газ на основния си клиент за цена от 26,91 лв./ MWh. За м. 02.2021 г. ответникът е закупил природен газ при средна цена от 34,414 лв./MWh, а е продал газ на основния си клиент за цена от 30,37 лв./MWh. За м. 03.2021 г. ответникът е закупил природен газ при средна цена от 30,961 лв./MWh, а е продал газ на основния си клиент за цена от 28,62 лв./ MWh. Установено е от ССЕ, че това се дължи на настъпилия екстреман ръст на цената на природния газ на международните борси, в т. ч. на индекса TTF за ден напред. Поради това разходите за покупка на газ са надхвърлили приходите от продажба на газ за посочените месеци с общо 1 871 460,99 лв., от които за м. 01 – с 829 307,49 лв., за м. 02 – със 776 433,17 лв., за м. 03 – с 265 720,33 лв. При това според представения договор от 7.10.2020 г., изменен с анекс от 30.12.2020 г. дължимата цена за доставения от ответника на основния клиент природен газ е дължима след самата доставка – в срок до 12-то число на месеца, следващ месеца на доставка.

На второ място, пак според същия договор с основния клиент в същия срок е дължима и стойността на мрежовите услуги /пренос, капацитетни продукти/, които ответникът е закупил от свое име, но за сметка на клиента по силата на т. 11.1 от този договор. Същевременно, не е спорно, а и според представените Общи условия на оператора на газопреносната мрежа „Булгартрансгаз“ ЕАД /л. 534 – 543 от делото на СГС/ е видно, че закупеният резервиран капацитетен продукт е следвало да се заплати в началото на текущия месец – в срок до 5 работни дни от получаване на фактурата, която операторът следва да издаде в срок до 5-то число на текущия месец. Следователно, капацитетът се заплаща от ответника авансово на оператора в началото на текущия месец, а сумата му се възстановява от крайния клиент след 1 месец – до 12-то число на следващия месец. По тази стопанска схема за закупения за м. 01.2021 г. капацитет по фактура № 0800001444/4.01.2021 г., издадена от „Булгартрансгаз“ ЕАД, ответникът е заплатил през м. 01, но е

получил дължимата сума от крайния клиент през м. 02. За закупения за м. 02.2021 г. капацитет по фактура № 0800001504/5.02.2021 г., издадена от „Булгартрансгаз“ ЕАД, ответникът е заплатил през м. 02, но е получил дължимата сума от крайния клиент през м. 03.

Тези две обстоятелства /неблагоприятната пазарна тенденция и установения механизъм на плащане/ в съвкупност обясняват и защо в началото на 2021 г. ответното дружество е било в недостиг на парични средства. Обстоятелствата са били предварително известни, поради което последиците им са били стопански прогнозируеми към момента на провеждане на ОС на 29.01.2021 г. Несъмнено те са били известни и на ищеца И. Д. – в качеството на тогавашен управител на ответното дружество същият е подписал договора от 7.10.2020 г. с „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД, т.е. бил е запознат с клаузите му, както и с публично обявените Общи условия на „Булгартрансгаз“ ЕАД. От друга страна, същият като едноличен собственик и управител на друг лицензиран търговец на природен газ /„Енергико“ ЕООД/ и като професионалист в тази сфера е бил напълно наясно с тенденциите и развитието на цените на пазара на природен газ, вкл. с повишаването на борсовите цени на европейския пазар през този период. Може би това е и причината същият да направи изявление на процесното ОС от 29.01.2021 г., че за ответното дружество съществува необходимост от парични средства, но тя била трайна, а не временна.

Ето защо и предвид всичко гореизложено въззивният съд намира за доказано, че към 29.01.2021 г.: **1)** ответното дружество е било в реална нужда от парични средства за покритие на бъдещи сигурни краткосрочни разходи, които са били прогнозируеми към същата дата, падежиращи същата година; **2)** недостигът на средства надхвърля сумата 700 000 лв., а именно към 28.02.2021 г. е бил -728 хил. лв., а към 31.03.2021 г. е бил -1294 хил. лв.

Нито към момента на приемане на процесното решение на ОС от 29.01.2021 г., нито впоследствие дружеството е разполагало със **собствени средства** за финансиране на този недостиг предвид икономическите тенденции в краткосрочен план. Този недостиг е възможно да бъде финансиран само чрез заемни средства. Как и от къде ще бъдат осигурени тези заемни средства е въпрос на целесъобразно стопанско управление на дружеството, който не подлежи на съдебен контрол, тъй като противното ще означава недопустима държавна намеса в стопанските решения на частноправен субект. Суверенно право на дружеството чрез своите органи е да реши тези заемни средства да се осигурят чрез вътрешно финансиране от съдружниците или чрез външно финансиране от други субекти^[14]. От значение за законосъобразното решение за допълнителни вноски по чл. 134 ТЗ е обаче да не се допусне двойно финансиране – веднъж **реално да се усвоят** външни заемни средства от трети лица и втори път да се внесат и вноски по чл. 134 ТЗ. В подобна хипотеза няма да е налице недостиг на средства, за да се налага неговото финансиране по реда на чл. 134 ТЗ, тъй като той ще бъде покрит от външното финансиране, но само ако реалното усвояване на външните заемни средства предхожда взетото решение по чл. 134 ТЗ.

В тази връзка следва да се прецени значението на безспорните между страните обстоятелства, посочени и в мотивите на решение № Л-540/29.07.2021 г. на КЕВР – че към 30.04.2021 г. дружеството е разполагало с наличности в размер над 1 300 000 лв. по банковите си сметки в „Ситибанк Европа“ АД, че е имало сключен с „Литаско“ С.А. на 21.01.2021 г. договор за револвираща кредитна линия в размер на 10 000 000 евро със срок до 31.12.2021 г. с автоматично подновяване за 1 година, както и, че задълженията му към „Булгартрансгаз“ ЕАД са обезпечени с банкови гаранции /неточно наречени „депозити“/, а именно за задълженията по договор за достъп

и пренос на природен газ № 4539/11.05.2020 г. в размер на 1 500 хил. лв. и по договор за покупка и продажба на природен газ за балансиране № 4540/11.05.2020 г. в размер на 1 000 хил. лв. Първият посочен депозит в „Ситибанк Европа“ АД не е съществувал към момента на приемане на процесното решение на ОС от 29.01.2021 г., а според данните по заключенията на ССЕ за паричните наличности по банкови сметки – и към 31.03.2021 г., т.е. открит е след това, като вероятно част от източниците на тези средства са и вече внесените от другите двама съдружника вноски по чл. 134 ТЗ по процесното решение на ОС.

Останалите договори /за револвираща кредитна линия и за откритие на банкови гаранции/ по същество представляват само възможности за усвояване на външни заемни средства, а не и реално усвояване. По-специално, активирането на банковата гаранция води до възникване на задължение на наредителя /в случая – ответника/ да възстанови на банката усвоената от бенефициера сума по гаранцията, заедно със съответната лихва, т.е. икономически отношението е заемоподобно. И по двата вида договори ответното дружество има право да вземе съответните заемни средства, но няма задължение за това. Едва след реалното усвояване /реалното постъпване/ на подобни заемни средства може да се приеме, че средствата са влезли в патримониума на дружеството, като в негова тежест би възникнало задължение за връщането им. Дружеството обаче не е длъжно да използва тази възможност, ако е преценило, че тя не е стопански целесъобразна, а може да избере други възможности, вкл. вътрешно финансиране от съдружници. Не се твърди и установява, че по посочените договори с трети лица дружеството е усвоило реални парични средства за финансиране на процесния недостиг. Ето защо наличието на подобни договори не се отразява на законосъобразността на приетото решение по чл. 134 ТЗ.

Без да е в обхвата на съдебен контрол следва да се отбележи, че по настоящото дело ответникът е мотивирал целесъобразността на така приетото стопанско решение с това, че евентуалното усвояване на банковите гаранции по договора с „Булгартранзгаз“ ЕАД ще доведе до възникването на ново задължение в същия размер за възстановяване на гаранцията съгласно т. 8.18 от същия договор, т.е. това няма да доведе до покритие на паричния недостиг, а до неговото трансформиране в друго задължение. Що се отнася до договора за револвираща кредитна линия със съдружника „Литаско“ С.А., то нелогично е цялото нужно финансиране на дружеството да се осигурява само от един от съдружниците, а останалите да не понасят никаква тежест – дори съразмерно дяловете. Стопански справедливо би било ползите и тежестите от съвместното предприятие да се понасят от всички съдружници пропорционално на основните им дялове.

В тази връзка несподелимо е приетото от СГС, че допълнителните вноски по чл. 134 ТЗ са *„краен вариант на финансиране при липса на други възможности и предпоставки“*. Нормативно основание за подобен извод не съществува, а и не съответства на ratio legis. Търговското дружество като юридическо лице е изкуствен правен субект /според част от теориите – правна фикция/, като то е правно средство, чрез което съдружниците развиват собствената си стопанска дейност – те са *„действителните собственици“* на тази дейност и е напълно нормално именно те да финансират същата. Финансирайки дружеството чрез дялови или допълнителни вноски по чл. 134 ТЗ те на практика финансират себе си – в икономически смисъл. От тази гледна точка нелогично и дори абсурдно е да се приеме, че това тяхно „самофинансиране“ е крайно средство, извънреден вариант или нещо изключително. Напротив – това трябва да е нормалният начин на финансиране, тъй като отговорни за съдбата на дружеството са именно съдружниците. Нито може да се изисква, нито да се очаква от външни лица да са по-заинтересовани от просперитета на дружеството от самите съдружници.

Следователно, налице е установена към 29.01.2021 г. реална нужда на ответното дружество от парични средства за покриване на падежиращи бъдещи сигурни задължения с конкретни размери. Тази нужда не се покрива от ликвидните активи на дружеството и нейният размер не е по-малък от общия размер на допълнителните парични вноски по чл. 134, ал. 1 ТЗ. Определеният 2-годишен срок за връщане на вноските не надхвърля разумния срок за преодоляване на затрудненията. Ето защо налице са всички предпоставки по чл. 134, ал. 1 ТЗ за приемане на процесното решение на ОС от 29.01.2021 г. При това положение предявеният иск за неговата отмяна се явява неоснователен.

С оглед на изложеното обжалваното решение от 29.03.2022 г. следва да се отмени, а искът да се отхвърли.

II. По жалбата срещу решението от 23.06.2022 г.

С това решение СГС е оставил без уважение молбите на ответника с вх. № 285893/13.05.2022 г. и с вх. № 287264/20.05.2022 г., с които желае допълване на диспозитива на основното решение от 29.03.2022 г., който да обхване атакуваното решение на ОС в неговата цялост, вкл. и относно определените размери на допълнителни вноски за другите двама съдружници.

Исканията на ответника са заявени при евентуалност – като такива по чл. 247 или чл. 250 ГПК, но правната им квалификация не определя техния предмет. Принципно, несъответствието между обективизираната в мотивите и диспозитива на съдебното решение воля на съда обуславя очевидна фактическа грешка по смисъла на чл. 247 ГПК, а непроизнасянето по цялото искане за защита, с което е сезиран, обуславя непълнота на решението по смисъла на чл. 250 ГПК. Обсъждането на даден иск в мотивите, но непроизнасянето в диспозитива, е очевидно фактическа грешка, а при необсъждане и в мотивите е налице непълно решение.

В конкретния случай в исковата молба, потвърдено и в допълнителната искова молба, е формулирано ясно искане за отмяна на цялото решение по т. 1 от дневния род на процесното ОС от 29.01.2021 г., касаещо допълнителните вноски по чл. 134 ТЗ. Подробно ищецът е описал и е пожелал отмяна на всички части от това решение, вкл. определените размери на вноските за всеки от тримата съдружници. Следователно, иск за отмяна на решението и в частта за вноските на другите двама съдружници е предявен. Първоинстанционният съд не е прекратил производството в тази му част поради недопустимост, а в мотивите на решението от 29.03.2022 г. не е приел, че тази част от атакуваното решение на ОС не е предмет на спора. Напротив – на стр. 1 и 2 от мотивите на съдебното решение е посочено, че се желае отмяна **на цялото решение по т. 1** от дневния ред на ОС, а не само в частта за определената вноска за ищеца, което напълно съответства на исковата молба. Това решение по т. 1 от дневния ред е прието за незаконосъобразно в мотивите в неговата цялост, но в диспозитива не е отменено изцяло и по-специално – не е отменено в частта за вноските на другите двама съдружници. При това положение налице е очевидна фактическа грешка – несъответствие между мотиви и диспозитив на решението, а не се касае за непълнота на решението. Ето защо тази ОФГ следва да се поправи от въззивния съд.

Що се отнася до съображенията на СГС, че ищецът не е легитимиран да предявява иск за отмяна на решението по т. 1 от дневния ред за частта на останалите съдружници, то те са неотносими към приетата ОФГ. Липсата на легитимация при действително предявен иск обуславя неговата недопустимост и нуждата от частично прекратяване на производството, каквото съдът не

е постановил. Ако искането в тази част е недопустимо, то съдът е следвало да постанови прекратяване на производството в тази част, а не отхвърляне на исканията по чл. 247 или чл. 250 ГПК. Същевременно, мотивите и по същество са несподелими, тъй като решението по т. 1 от дневния ред на процесното ОС има единен характер и не би могло да се раздели на отделни части, които да се оспорват поотделно в съдебен процес. Всички части на това решение са логически свързани и взаимнообусловени. По тази причина всеки съдружник е легитимиран да оспорва чрез иск по чл. 74 ТЗ подобно единно решение в неговата цялост.

При това положение решението от 23.06.2022 г. следва да се отмени, като се постанови поправка на констатираната ОФГ.

III. По разноските за производството

При този изход на спора право на присъждане на разноски има само ответника. Същият е доказал следните претендирани разноски: **1)** 6 000 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение с ДДС за първата инстанция по представените договор за правно обслужване от 20.05.2021 г., фактура № 6680/11.06.2021 г. и банково извлечение от 28.07.2021 г.; **2)** 400 лв. – за заплатения депозит за основната ССЕ, **3)** 200 лв. – за заплатения депозит за допълнителна ССЕ, **4)** 5 лв. – за заплатената държавна такса за издаване на съдебно удостоверение, **5)** 40 лв. – за заплатената държавна такса за въззивната жалба, и **6)** 6 000 лв. – за заплатеното адвокатско възнаграждение с ДДС за въззивната инстанция по представените проформа фактура № 297226/27.05.2022 г., фактура № 7556/3.06.2022 г. и банково извлечение от 9.06.2022 г.

Ищецът е направил възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение за двете инстанции, като такова е направил своевременно и в първата инстанция. Въззивният съд намира същото за частично основателно. Независимо, че атакуваното решение на ОС касае внасянето на парични вноски от съдружниците, то настоящият иск по чл. 74 ТЗ е неоченьем, поради което и държавната такса за него е само 80 лв., а таксата за жалбата е 40 лв. За такъв иск минималното възнаграждение за една инстанция е 1 250 лв. без ДДС – чл. 7, ал. 1, т. 10 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Действително, настоящото производство е със значителна фактическа и правна сложност, вкл. извършени множество процесуални действия по събиране на доказателства в първата инстанция. Въпреки това, според въззивния съд, уговарянето на възнаграждение в размер около 5 пъти над минималния за една инстанция не е оправдано и се явява прекомерно по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК. Поради това в тази част разноските следва да се намалят до 3 000 лв. за всяка инстанция, което е 2 пъти минималния размер по Наредба № 1/2004 г. плюс дължимия ДДС. Ето защо на ответника следва да се присъдят разноски в общ размер на 6 640 лв. /2 x 3 000 + 400 + 200 + 40/.

Така мотивиран Софийският апелативен съд,

[1] вж. К. Кацаров, Систематичен курс по българско търговско право, изд. 1990 г., стр. 321 – 322; В. Таджер, Капиталови търговски дружества, изд. 1994 г., стр. 64 – 66; О. Герджиков, Коментар на ТЗ, изд. 1994 г., стр. 445 -448; А. Калайджиев, Търговски дружества – персонални дружества и ООД, изд. 2014 г., стр. 255 – 257.

[2] вж. чл. L223-1 – чл. L223-43 от Търговския кодекс на Франция от 2000 г. [/Code de commerce/](#)

[3] вж. чл. 175 – чл. 284а от книга 2 от Гражданския кодекс на Нидерландия от 1992 г. [/Burgerlijk Wetboek – Boek 2/](#)

[4] вж. чл. 2467 от Гражданския кодекс на Италия от 1942 г. [/Codice Civile/](#)

- [5] вж. чл. 86 – чл. 89 от Закона за капиталовите дружества на Испания от 2010 г. /[Ley de Sociedades de Capital](#)/
- [6] вж. §§ 26 – 28 от Закона за ООД на Германия от 1892 г. /[Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung](#)/
- [7] вж. §§ 72 – 74 от Закона за ООД на Австрия от 1906 г. /[Gesetz über Gesellschaften mit beschränkter Haftung](#)/
- [8] вж. чл. 27 от Федералния закон за ООД на Русия от 1998 г. /[Федеральный закон об обществах с ограниченной ответственностью](#)/
- [9] вж. чл. 795 – 795d от Швейцарския граждански кодекс, част 5 – Облигационно право от 1911 г. /[Bundesgesetz betreffend die Ergänzung des Schweizerischen Zivilgesetzbuches, Fünfter Teil: Obligationenrecht](#)/
- [10] така О. Герджиков, Коментар на ТЗ, изд. 1994 г., стр. 445 -448; А. Калайджиев, Търговски дружества – персонални дружества и ООД, изд. 2014 г., стр. 255 – 257.
- [11] така решение № 70/25.08.2014 г. по т. д. № 3560/2013 г. на ВКС, I т.о.
- [12] така решение № 60174/2.03.2022 г. по т. д. № 2404/2020 г. на ВКС, II т.о.
- [13] така решение № 26/2.04.2009 г. по т.д. № 533/2008 г. на ВКС, II т.о.; решение № 342/12.12.2018 г. по т.д. № 152/2018 г. на ВКС, II т.о., решение № 60174/2.03.2022 г. по т. д. № 2404/2020 г. на ВКС, II т.о.
- [14] така решение № 26/2.04.2009 г. по т.д. № 533/2008 г. на ВКС, II т.о.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението от 23.06.2022 г. по т. д. № 270/2021 г. на Софийския градски съд, VI-18 състав, и вместо това постановява:

ДОПУСКА поправка на очевидна фактическа грешка в решението от 29.03.2022 г. по т. д. № 270/2021 г. на Софийския градски съд, VI-18 състав, като в диспозитива след думите „И. К. Д. да внесе допълнителна парична вноска в размер на 116 680,39 лв.“ **СЕ ДОБАВЯТ** и думите: „Агроинженеринг – 90“ ЕООД да внесе сумата 58 333,33 лв., а „Литаско“ С.А. да внесе сумата 524 986,27 лв.“.

ОТМЕНЯ решението от 29.03.2022 г. по т. д. № 270/2021 г. на Софийския градски съд, VI-18 състав, и вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **И. К. Д.** с ЕГН – *****, с адрес – гр. ***, ж.к. *****, ул. *****, бл. **, вх. *, ап. **, срещу „Енергико Трейдинг България“ ООД с ЕИК – 206077863, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 33, **иск по чл. 74, ал. 1 от ТЗ** за отмяна на решението от 29.01.2021 г. на общото събрание на дружеството по т. 1 от дневния ред, а именно: за внасяне от съдружниците на допълнителни парични вноски в общ размер на 700 000 лв. съразмерно на дяловете в капитала, от които ищецът И. К. Д. следва да внесе сумата 116 680,39 лв., съдружникът „Агроинженеринг – 90“ ЕООД – сумата 58 333,33 лв. и съдружникът „Литаско“ С.А. – сумата 524 986,27 лв., като вноските следва да се внесат в 10-дневен срок по посочената банкова сметка на дружеството, а дружеството дължи пазарна лихва върху тях и следва да върне внесените суми в срок до 2 години.

ОСЪЖДА **И. К. Д.** с ЕГН – *****, с адрес – гр. ***, ж.к. *****, ул. *****, бл. **, вх. *, ап. **, да заплати на „Енергико Трейдинг България“ ООД с ЕИК – 206077863, със седалище и адрес на управление – гр. София, бул. „Княз Александър Дондуков“ № 33, **на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК сумата 6 640 лв.** – съдебни разноски за производството пред СГС и САС, **като ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ** искането на ответника за присъждане на разноски в останалата им част.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280

ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____